

se v této souvislosti tvrdí, že proti trestnímu nálezu úřadu I. stolice měla býti vyhrazena 15denní lhůta rekursní podle zákona č. 125/1927 Sb., je poukázati na to, že zmíněný zákon vůbec neustanovuje odvolací lhůtu 15denní pro trestní nález. 15denní lhůta odvolací stanovená vlád. nař. č. 8/1928 Sb. neplatí pro trestní řízení správní, poněvadž toto vlád. nař. se vůbec nevztahuje na trestní řízení správní.

Nss, dospěv k závěru, že nař. rozhodnutím byla věc vyřízena s konečnou platností (§ 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb.), obrátil zřetel k námitce, vytýkající jako nezákonnost, že vyhláška okr. úřadu ve Frýdlantě z 8. února 1932, pro jejíž přestoupení byl st-1 potrestán, je v rozporu s § 113 odst. 3 ústavní listiny, neboť vyhláška podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. může býti vydána jen pro konkrétní případ, resp. pro přechodnou dobu, nemůže však býti ponechána v platnosti déle než 2 roky. Této námitce lze rozuměti tak, že stížnost, spatřujíc ve vyhlášce z 8. února 1932 úpravu shromažďovacího práva, uznává sice, že tato vyhláška je kryta zákonem č. 125/1927 Sb., stojí však na stanovisku, že podle tohoto zákona mohou politické úřady vydávati vyhlášky jen pro konkrétní případy nebo na dobu přechodnou. V tom je však stížnost na omylu, neboť čl. 3 cit. zákona o organizaci politické správy ustanovuje, že za účely uvedenými v čl. 2 mohou politické úřady ve svých úředních obvodech vydávati — vyjma případy nutné a neodkladné — se schválením zem. úřadu příkazy a zákazy v zájmu veřejném nutné, jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy. Mohou tedy vydávati za uvedených podmínek i nařízení všeobecná bez ohledu na konkrétní případ a nejsou tato nařízení podle zákona časově omezena. —

Zbývá námitka, že — poněvadž zem. úřad stojí na stanovisku, že pro policejní trestní řízení platí min. nař. z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. — musí platiti také dosud nezrušené min. nař. č. 198/1857 ř. z., podle něhož v tomto případě trest neměl se zřetelem na ustanovení § 19 shrom. zákona překročiti sazbu vězení v trvání 12 hodin. Než tato námitka je neodůvodněná, a to již proto, že ustanovení předposledního odstavce min. nař. č. 198/1857 ř. z., podle něhož při určení policejního trestu nelze uložit trest vyšší než nejnižší trest, který by za podobný přestupek bylo uložiti soudem podle trestního zákona, nelze použiti při stanovení trestu na přestupky podle čl. 3, odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. Tento právní názor byl vysloven v nálezu z 28. prosince 1935 č. 14.422/34 Boh. A 12.239/35, na jehož odůvodnění se podle § 30 odst. 3 jedn. řádu č. 191/1937 Sb. poukazuje.

Č. 13.011.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * K rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru okr. nem. pojišťovny je ve smyslu § 85 odst. 1 spr. řádu č. 8/1928 Sb. příslušný okr. úřad.

(Nález z 15. října 1937 č. 7000/35-2.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Uherském Hradišti proti rozh. zem. úřadu v Brně z 12. října 1935 o navrácení v předešlý stav.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Okr. úřad v Uherském Hradišti výměrem ze 17. června 1935 odmítl jako opožděné odvolání Anny P. v Hluku z platebních výměrů okr. nem. pojišťovny v Uh. Hradišti z 13. března a z 15. května 1935 o pojistném (nemocenském, invalidním a starobním) za zaměstnání na stavbě. Návrhu jejímu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání odvolací lhůty okr. úřad výměrem z 25. září 1935 nevyhověl s odůvodněním, že zákon o soc. pojištění ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. a č. 143/1934 Sb. navrácení v předešlý stav nepřipouští.

K odvolání Anny P. zrušil zem. úřad nař. rozhodnutím výměr okr. úřadu a uložil mu, aby posoudil návrh na navrácení v předešlý stav podle ustanovení správ. řádu (vlád. nař. č. 8/1928 Sb.), kterážto norma — ježto poj. zákon ve znění novely č. 112/1934 Sb. nemá ustanovení o přípustnosti navrácení v předešlý stav — je směrodatná pro přípustnost navrácení v předešlý stav v řízení před úřady politickými, jimž podle § 239 poj. zákona náleží rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění, pokud rozhodování není vyhrazeno soudům.

O stížnosti uvážil nss takto:

V § 195 poj. zákona č. 221/1924 Sb. bylo stanoveno, že navrácení v předešlý stav podle obdoby předpisů civilního řádu soudního je přípustno, pokud zákon se zmeškáním lhůty nespojuje jako následek ztrátu práva. Novelou č. 112/1934 Sb. byl tento paragraf zrušen a v § 208 ve znění této novely byla přípuštěna restituce in integrum jen pro řízení u rozhodčího soudu, jak plyne z nadpisu oddílu poj. zákona počínajícího § 204 a zahrnujícího i citovaný § 208. Stížnosti je přisvědčiti, pokud dovozuje, že byl-li v novele č. 112/1934 Sb. § 195 původního poj. zákona vypuštěn, nemohou nem. pojišťovny napříště povolovati navrácení v předešlý stav, neboť chybí pro to v zákoně o soc. pojištění podklad.

Stížnost vytýká, že nař. rozhodnutí je nezákonné, ježto vyslovuje přípustnost navrácení v předešlý stav ve věci, v níž poj. zákon ve znění vyhlášky č. 189/1934 Sb. tento »mimořádný opravný prostředek« nepřipouští. Pokud by stížnosti bylo rozuměti tak, že zrušení § 195 novelou č. 112/1934 Sb. znamená, že ani v opravném řízení před úřady politickými není restituce přípustna, takže není možno použití norem §§ 84 a násl. správ. řádu č. 8/1928 Sb., šlo by o názor mylný. Pro veškeré řízení pojišťovací před úřady politickými (pro řízení opravné podle § 239 zákona) platí normy správ. řádu, pokud poj. zákon nemá vlastní ustanovení procesní. O restituci pak poj. zákon ve znění nyní platném ustanovení nemá, takže pro řízení o navrácení v předešlý stav před úřadem okr. v záležitostech sociálního pojištění platí příslušná ustanovení správ. řádu.

Stížnost vytýká dále, že nař. rozhodnutí příčí se zákonu také potud, pokud ukládá okr. úřadu, aby vydal rozhodnutí o žádosti za navrácení v předešlý stav, neboť ve smyslu § 85 odst. 1 správ. řádu je příslušný rozhodovati o návrhu restitučním onen úřad, u něhož měl býti zmeškaný

úkon předsevat. Podle § 239 zákona o soc. poj. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. (zákon č. 146/1934 Sb.) jest opravný prostředek podati u nositele pojištění, tedy u nem. pojišťovny, proti jejímuž výměru směřuje, takže návrh na navrácení v předešlý stav by musil býti podán u pojišťovny a ona by o něm rozhodovala. S tímto právním názorem nelze souhlasiti.

V nálezech Boh. A 12.453/36 a 12.876/37 vyslovil a zevrubně odůvodnil nss právní názor, že k rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru Všeobecného pensijního ústavu v Praze, resp. jeho úřadovny v Bratislavě ve smyslu § 129 zákona č. 26/1929 Sb. je příslušný zem. úřad a nikoli nositel pojištění, jehož rozhodovací činnost, přiznaná mu zákonem jako orgánu provádějícímu pensijní pojištění, jest ukončena vydáním jeho výměru. Z toho, že zákon určil nositele pojištění za místo podací pro odvolání z jeho výměrů, nevyplývá, že mu tím přiznal kompetenci rozhodovati o restitučním návrhu při zmeškání lhůty odvolací; k založení takové kompetence nositele pojištění bylo by třeba pozitivního zákonného předpisu, jakého však není.

Cit. nálezy zabývaly se arci otázkou příslušnosti k rozhodování o návrhu restitučním na půdě zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách. V nálezech těch bylo poukázáno k tomu, že § 129 pens. zákona připouští navrácení v předešlý stav podle obdoby předpisů civilního řádu soudního, jež prohlašují za příslušný k rozhodování o návrhu na restituci onen soud, u něhož měl býti zmeškaný procesní úkon vykonán. Než podobně se stanoví v § 85 odst. 1 správ. řádu č. 8/1928 Sb., že nárok na navrácení v předešlý stav dlužno podati u úřadu, u něhož měl býti zmeškaný úkon předsevat. Uváží-li se dále, že zákonná ustanovení o pravomoci nositelů pojištění jakožto orgánů provádějících pojištění, dále o rozhodovací pravomoci úřadů politických jakožto stolic odvolacích, pokud jde o opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění, a konečně i předpis o tom, že odvolání z výměru nositele pojištění je podati u něho (§§ 73 a 125 a § 133 pens. zákona), jsou v podstatě shodná s odpovídajícími jim předpisy zákona o sociálním pojištění dělnickém; dlužno také v daném případě na půdě poj. zákona č. 221/1924 Sb. ve znění jeho novel dospěti k závěru, že ve smyslu ustanovení § 85 správ. řádu je příslušný rozhodovati o návrhu na restituci pro zmeškání lhůty k odvolání z výměru okr. nem. pojišťovny úřad okresní. Na místo zevrubného odůvodnění tohoto právního názoru odkazuje se podle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody uvedené v cit. nálezech.

Je-li tudíž okr. úřad v Uherském Hradišti — jemuž nař. rozhodnutí zem. úřadu uložilo, zrušivši jeho původní výměr, aby podaný u něho návrh restituční posoudil podle ustanovení §§ 84, 85 a násl. správ. řádu — k tomu po zákonu příslušný, bylo stížnost, vycházející z opačného názoru právního, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 13.012.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Místnost, která převážně jest určena a slouží za místnost obytnou, není síní ve smyslu § 1 odst. 3 lit. a)